

Stadsgesprek Discriminatie

MAANDAG 3 APRIL IN P60 AMSTELVEEN

Ruim 50 Amstelveners zijn aanwezig in P6o. Zij zijn via een aselecte steekproef uitgenodigd. Als toehoorders is een aantal gemeenteraadsleden aanwezig op de achterste rij. Initiatiefnemers van de avond zijn wethouders Marijn van Ballegooijen en Floor Gordon; beiden verantwoordelijk voor de portefeuille Emancipatie, Discriminatie en Diversiteit. Carin Tiggeloven is onafhankelijk gespreksleider van de avond.

English summary can be found on the last pages

De gespreksleider heet iedereen welkom en vraagt de stoelen een kwartslag naar elkaar toe te draaien. Zo kan iedereen elkaar aankijken en zijn de mensen echt in gesprek met elkaar. Amstelveen organiseert regelmatig stadsgesprekken om te horen hoe de inwoners denken over bepaalde onderwerpen, zoals Schiphol of huisvesting. Dit levert belangrijke input op voor het ontwikkelen van nieuwe visies en beleid. Met het stadsgesprek van vanavond wil Amstelveen inzicht krijgen in de vraag of en op welke manier Amstelveners te maken hebben met discriminatie.

De gespreksleider vraagt of er mensen in de zaal zitten die nog nooit gediscrimineerd zijn. Vijf mensen steken hun hand op. De gespreksleidster vraagt een paar mensen om toelichting. Een vrouw antwoordt dat ze voor zover zij weet nooit is gediscrimineerd. Haar moeder, die uit Indonesië komt, heeft het wél meegemaakt. Een andere deelnemer antwoordt ook dat hij bij zijn weten nooit gediscrimineerd is.

De wethouders Marijn van Ballegooijen en Floor Gordon worden gevraagd naar voren te komen. De gespreksleider vraagt waarom Amstelveen twee wethouders heeft voor de portefeuille diversiteit. Marijn antwoordt: Floor en ik wilden dit onderwerp graag samen doen, omdat we samen meer diversiteit vertegenwoordigen. We hebben allebei discriminatie meegemaakt – ik als homo en Floor als vrouw. Floor vult aan: We vinden het allebei ook een heel belangrijk onderwerp.

GESPREKSLEIDER: WAAROM IS HET ZO BELANGRIJK OM HET OVER DISCRIMINATIE TE BLIJVEN HEBBEN?

Floor: Amstelveen vindt het belangrijk dat iedereen zichzelf kan zijn in onze gemeente. We hebben een ontzettend diverse bevolking en een fijn woonklimaat, maar toch gebeuren er ook vervelende dingen. Als je dat niet benoemt, gaat het er ook niet over en wordt het erger. Vanavond hopen we meer inzicht te krijgen in hoe mensen discriminatie ervaren. We willen beleid niet alleen maar vanachter ons bureau maken.

Ik heb zelf een Amerikaanse echtgenoot die ervaring heeft met negatieve reacties op zijn nationaliteit. Soms zijn opmerkingen onbedoeld discriminerend, maar desalniettemin kwetsend.

GESPREKSLEIDER: MARIJN, HOE GROOT IS HET PROBLEEM IN AMSTELVEEN?

Marijn: Dat is moeilijk te zeggen. We hebben cijfers van bijvoorbeeld de politie of het meldpunt discriminatie, maar die laten vaak slechts het topje van de ijsberg zien. Veel mensen melden discriminatie niet. We zien een stijging van het aantal meldingen over de afgelopen jaren, wat kan betekenen dat discriminatie toeneemt, maar ook kan betekenen dat mensen het vaker melden. De meeste meldingen in de regio gaan over discriminatie op basis van huidskleur of herkomst. We hebben vrij grote Joodse en Aziatische gemeenschap in Amstelveen en krijgen steeds meer diversiteit onder de inwoners. Dus het is belangrijk om op discriminatie te blijven letten en het beter aan te pakken. Daarvoor willen we een goed beeld krijgen van wat er leeft in Amstelveen. We zijn heel blij dat jullie hierover vanavond met ons in gesprek willen.

GESPREKSLEIDER: HEBBEN JULLIE ZELF ERVARING MET DISCRIMINATIE?

Floor: Als vrouw maak ik veel vooroordelen mee, over hoe je je werk kunt combineren met het moederschap. Dat is an sich niet zo erg. Maar in een eerdere baan ontdekte ik dat ik duizend euro minder verdiende dan mijn mannelijke collega's met dezelfde functie en taken. Toen ik manager was geworden, kwam ik erachter dat door de hele organisatie heen vrouwen minder verdienen dan mannen omdat de overtuiging leefde dat een vrouw die moeder is, niet een écht goede consultant kan zijn. Dit maakt mij strijdlustig voor gelijke rechten en kansen.

Marijn: Als jonge homo in het uitgaansleven heb ik me regelmatig onveilig gevoeld. Een goede vriend van me is vanwege zijn geaardheid in elkaar geslagen, dat kwam heel erg binnen. Je wilt gewoon jezelf kunnen zijn.

Gespreksleider: WAT DOET DE GEMEENTE MET DE RESULTATEN VAN VANAVOND?

Marijn: Vanavond zien we democratie in actie! De gemeente is momenteel bezig met een nieuwe agenda voor diversiteit en inclusie. In deze agenda komt te staan wat we de komende jaren willen doen als gemeente, ook op het gebied van discriminatie. We willen dat zo veel mogelijk inwoners van Amstelveen zich herkennen in onze plannen.

Floor: Het is geen volledige vertegenwoordiging van Amstelveners natuurlijk. Maar jullie bijdrage vanavond geeft input voor ons beleid. Voel je vrij en veilig om eerlijk te zijn.

KORTE FILM

Er wordt een film van een paar minuten getoond waarin verschillende mensen met verschillende achtergronden vertellen over hun ervaringen met discriminatie. De slotzin van een van de geïnterviewden luidt: Het raakt me nog altijd. Het is vernederend.

ONDERSCHIED MAKEN

De gespreksleider vraagt een paar reacties aan de deelnemers. Een mooi filmpje, dat de vinger op de zere plek legt, zegt een deelnemer. Een andere deelnemer stelt dat discriminatie vaak een negatieve connotatie heeft, maar dat het goed is om er neutraal naar te kijken. Waar komt het vandaan? En heeft het wellicht ook een functionele kant? Ze licht toe: Mensen zijn van nature geneigd om onderscheid te maken. Neem de mevrouw die daarnet vertelde dat haar moeder Indonesisch is; mijn ouders zijn geboren in Indonesië. Daardoor voel ik raakvlakken met haar. Als wij ons vanavond in groepen zouden moeten verdelen, zou ik de groep kiezen waar zij in zit.

Een andere deelnemer haakt hierop aan: Ik ben geboren in Brabant. Het ene dorp kon neerkijken op het andere dorp. Het was 'ons kent ons', en onbemind maakt onbekend.

De gespreksleider vraagt of hij bedoelt dat mensen altijd onderscheid maken? Ja, antwoordt de deelnemer. Iedereen kijkt vanuit zijn eigen waarden om zich heen. En dat heeft ook een functie. Kijk, in het filmpje ging het over pestering, uitsluiting en racisme, dat herken ik niet in mijn eigen leven. Maar onderscheid maken we allemaal.

Een andere deelnemer reageert dat er ook een andere kant aan zit. Want in het filmpje kwam een man aan het

woord die geen huis kon krijgen vanwege zijn buitenlandse naam. Weer iemand anders vraagt of de eerdere deelnemer een voorbeeld kan geven van discriminatie die functioneel is.

De deelnemer uit Brabant antwoordt: Discrimineren in de zin van onderscheid kunnen maken, keuzes kunnen maken. Hebben we het hier over discriminatie of racisme? Mensen uitsluiten is natuurlijk heel naar. Maar 'ons kent ons' is een bekend gegeven. Er zijn zoveel groepen en subgroepen, mensen zoeken gelijksoortige mensen op.

CONTEXT IS BELANGRIJK

Een deelnemer haalt een geïnterviewde uit de film aan, die vertelde zich gediscrimineerd te voelen door haar werkgever toen ze zwanger was. De deelnemer zegt: Ik miste hier de context. Op zich herken ik dat vrouwen gediscrimineerd worden. Maar de conclusie van deze vrouw vond ik iets te gemakkelijk.

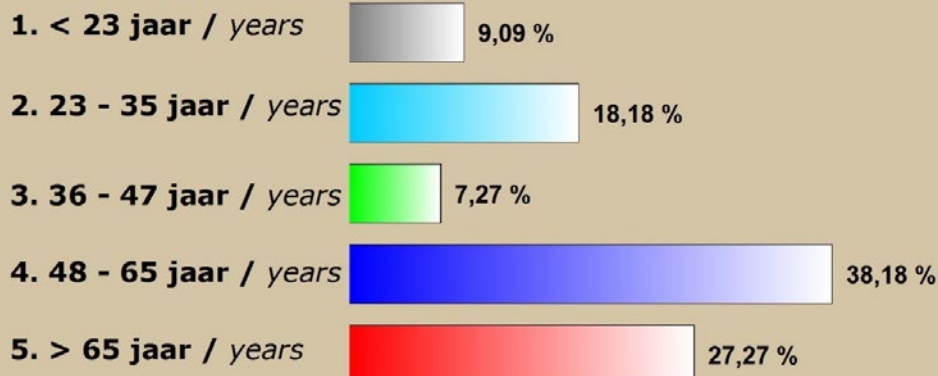
Een andere deelnemer reageert: Het raakte mij juist, want ik heb hetzelfde meegemaakt. Toen ik zwanger was van mijn eerste kind kreeg ik geen contractverlenging. Want volgens mijn baas zou het, als ik terugkwam van verlof, weer zo veel maanden duren voor ik weer geld ging opbrengen.

Een derde deelnemer vindt dat we ook naar de andere kant van het verhaal moeten kijken. Ze vertelt hoe ze een vrouw had aangenomen die binnen twee weken vertelde zwanger te zijn en na haar verlof ook niet meer terugkwam.

STEMMING

De gespreksleider introduceert de stemkastjes en vraagt iedereen met het stemkastje als eerste aan te geven in welke leeftijdscategorie ze vallen.

De gespreksleider vraagt aan een aanwezige van 22 jaar: Waarom ben je naar deze avond gekomen? De deelnemer antwoordt: Ik had geen zin om naar de borrel van de studentenvereniging te gaan (gelach in de zaal). Maar ik vind het onderwerp ook interessant. Ik ben transgender en ik kom overal transfobie tegen. Als ik in een bushokje sta en er hangt een poster van FvD met de zin 'Welk gender ben jij vandaag?', dan hoor ik mensen naast me daar sterke meningen over verkondigen. Dat is niet leuk. De gespreksleider: Hoe reageer je daarop? De deelnemer antwoordt: Ik heb een aardig grote bek, maar je moet ook oppassen voor agressie. Ik probeer de situatie steeds in te schatten vóór ik reageer.

Wat is uw leeftijd? What is your age?**Iedereen is anders**

De tweede vraag via het stemkastje luidt: Voelt u zich wel eens gediscrimineerd? Ongeveer de helft van de zaal antwoordt ja, de andere helft nee.

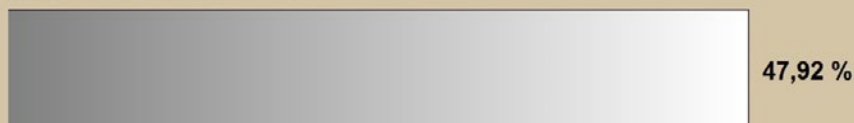
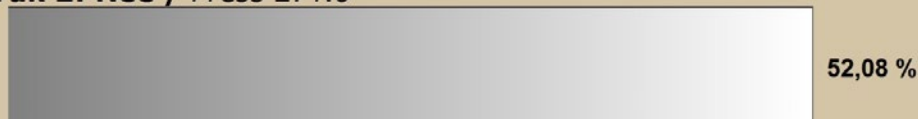
De gespreksleider vraagt toelichting aan een aantal deelnemers. Een vrouw antwoordt: Ik ben niet de ma-gerste; als ik een keer een ijsje op straat eet, heb ik het gevoel dat iedereen naar me kijkt en me veroordeelt. Zodra je buiten het normale kader valt, wordt er naar je gekeken. Het zou heel goed zijn om al op de basis-school uit te leggen dat iedereen anders is. Ik kom zelf uit het onderwijs en zag dat op Scandinavische scholen veel meer diversiteit in de klas is: kinderen met een handicap zitten daar in de reguliere klassen.

Een kind in een rolstoel wordt ook niet nagekeken op straat, want die hoort er gewoon bij. In Nederland kunnen kinderen met 'een rugzak' helaas niet naar gewone scholen.

Voelt u zich wel eens gediscrimineerd?

Have you ever felt discriminated against?

Druk 1: Ja / Press 1: Yes**Druk 2: Nee / Press 2: No**

TWEEDERANGS GEVOEL

Een andere vrouw vertelt dat ze Joods is, geboren in Israël. Ze zat zelf op een zwaar beveiligde Joodse school en groeide op met het idee dat ze geen onderdeel was van de Nederlandse maatschappij. 'Iedereen haat ons', was haar overtuiging. Tijdens haar studie in Amsterdam was ze open over haar Joodse afkomst, maar had ze het gevoel dat ze zich altijd extra moest bewijzen. Nu ze in Amstelveen woont is dat gevoel afgenomen, ze woont in een fijne buurt met allerlei nationaliteiten. Ze voegt eraan toe dat het misschien helpt dat de Joodse gemeenschap best groot is in Amstelveen. Ze heeft zich hier nooit bedreigd gevoeld.

De gespreksleider vraagt: Was je voorheen dan altijd bang was? Ze antwoordt: Ik had het gevoel dat de samenleving voor anderen gemaakt was. Ik voelde me tweederangs, alsof ik plaats moest maken voor andere kinderen.

Een deelnemer met een achtergrond in het onderwijs haakt op dit verhaal in. Ze stelt dat het de keuze van de ouders van de Joodse vrouw was om haar op zo'n aparte, beveiligde school te zetten. Kinderen maken geen onderscheid, is haar overtuiging. Het zijn de ouders die dat doen. Het is ook jammer dat we in Amstelveen een British School en een internationale school hebben; het is juist goed om verschillende kinderen bij elkaar te zetten.

Een andere deelnemer zegt: Discriminatie heeft met buitensluiting te maken. Ik voel me als bejaarde en niet-autobezitter buitengesloten. Bijvoorbeeld wanneer ik dingen online moet doen: ik ben niet handig met computers.

LUISTEREN NAAR ELKAAR

Iemand anders wil graag reageren op wat er over aparte scholen werd gezegd. Kinderen op aparte scholen zou geen probleem moeten zijn. Want ook als je kinderen door elkaar heen op scholen zet, kunnen ze nog steeds discriminatie van hun ouders meekrijgen. Het begint ermee dat je moet erkennen dat er discriminatie plaatsvindt, en dat mensen dáárom naar aparte scholen gaan. Begin met empathie tonen, realiseer je dat mensen gekwetst kunnen zijn door wat je zegt.

De gespreksleider reageert: Maar vaak hebben mensen niet door dat ze kwetsen.

Dezelfde deelnemer: Nee, maar ze geven het wel door. Het begint ermee dat je luistert naar elkaar en erkent dat iets vervelend is voor een ander.

Iemand anders vult nog aan: De Joodse school wordt niet voor niets beveiligd. Helaas is dat noodzaak, uit veiligheidsoogpunt.

EEN NARE ERVARING

Een Indiase deelnemer vertelt over een nare ervaring die ze zes maanden geleden had in Amstelveen: Ik liep over straat met mijn 14-jarige zoon. Een echtpaar liep ons tegemoet en de man begon opeens vreselijk tegen me te schelden. Mijn zoon vroeg: Waarom schreeuw je tegen mijn moeder? Daarop begon de vrouw van het echtpaar tegen hem te schreeuwen. Vervolgens sloeg de man mijn zoon en bespuugde hem. Ik pakte mijn telefoon om 112 te bellen, de man probeerde de telefoon uit mijn handen te slaan. Ik kreeg contact met 112, de mevrouw van de alarmcentrale zei dat de politie er zo aan zou komen. Daarop rende het echtpaar ervandoor, ik rende achter hen aan tot de politie er was. Tegenover de agenten ontkende de man alles, hij zei dat hij niet gespuugd en geslagen had. Daarop schudden de agenten zijn hand en gingen weer weg. Ik was verbijsterd. Dit kan toch niet? Je kan toch niet zomaar een kind slaan en bespugen? De wet zou strenger moeten zijn. Mijn zoon en ik hebben hier veel last van gehad. Het gaat nu een stuk beter met ons. Ik denk dat we pech hadden dat we zo'n man tegenkwamen, andere Nederlanders waren daarna juist heel lief en ondersteunend. De andere deelnemers reageren ontstemd op het horen van dit verhaal.

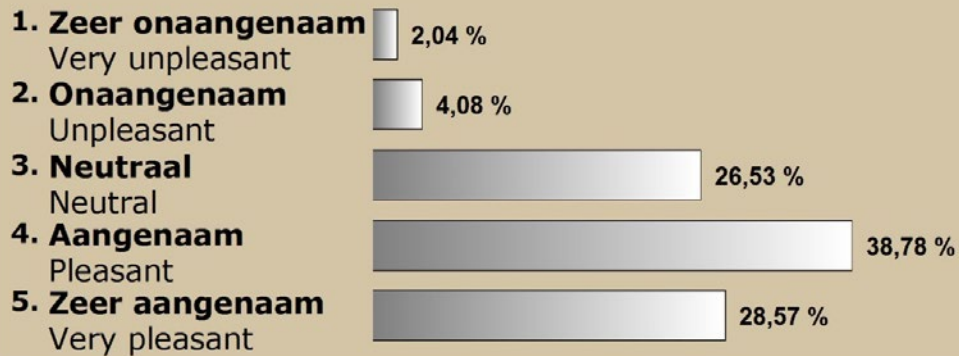
FIJN, ZO'N DIVERSE STAD?

Na het horen van deze verschillende ervaringen kondigt de gespreksleider weer een stemming aan, over de vraag: **Hoe ervaart u het om in zo'n diverse stad te wonen?**

Ongeveer twee derde antwoordt 'aangenaam' tot 'zeer aangenaam'.

Hoe ervaart u het om in zo'n diverse stad te wonen?

How is your experience living in such a diverse city?

$x = 3,88$

De gespreksleider maakt weer een ronde in de zaal voor toelichting. Een deelnemer stelt dat hij die diversiteit niet zo ziet. Ik zit misschien in mijn eigen bubbel, zegt hij, maar het is nu toch best een witte gemeenschap. Als de diversiteit in Amstelveen toeneemt, wordt discriminatie misschien een belangrijker onderwerp.

Iemand anders zegt het aangenaam te vinden in zo'n diverse stad te wonen. In de eigen buurt merkt hij dat er meer mensen van diverse afkomst komen wonen; iedereen accepteert elkaar. Een vrouw vertelt dat ze al 67 jaar in Amstelveen woont en het een heel aangename plek vindt. Ze heeft ooit discriminatie onderzocht als vrouw, maar dat benadeelde haar toen niet dus ze kon het laten gaan.

Een andere deelnemer heeft andere ervaringen: Ik ben ook Brabants, bij ons speelde vroeger het 'ons kent ons'-gevoel en het idee dat iedereen welkom is om mee te eten. Ik woon nu in een straat met twintig huizen en acht verschillende nationaliteiten. De nieuwe nationaliteiten nemen geen moeite om kennis te maken met ons. We hebben ze uitgenodigd voor de buurtborrel, maar ook toen kwamen ze niet. Dat vind ik erg jammer.

Iemand anders oppert dat het een idee is om mensen die zich inschrijven in de gemeente een folder mee te geven met tips hoe ze contact kunnen leggen met anderen.

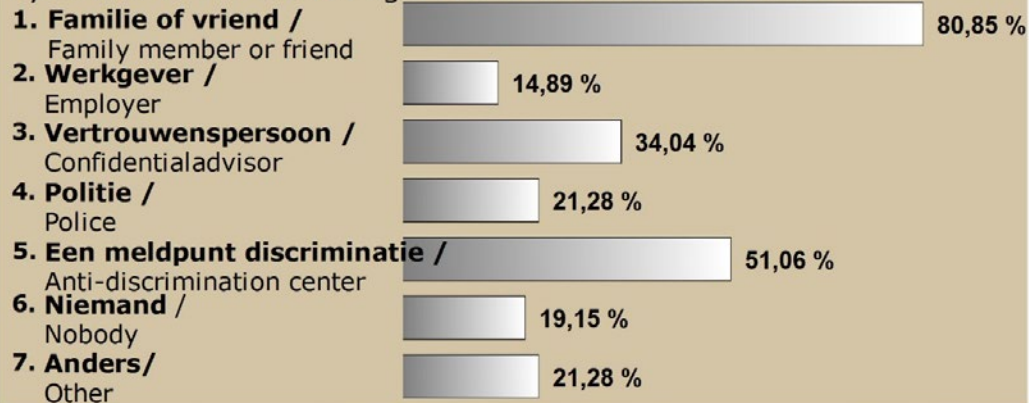
Een deelnemer wil nog reageren op een eerdere opmerking: Als je een sterk sociaal of financieel vangnet hebt, kun je het je permitteren je niet geraakt te voelen door discriminatie. Dat is anders voor mensen die zo'n vangnet niet hebben.

Een niet-Nederlandse jongeman zegt: Ik leef op een internationale plek, een studentencampus. Ik probeer daar mijn plek te vinden, maar dat is best moeilijk als je geen Nederlands spreekt. Hoewel Nederlandse jongeren goed Engels spreken en dat 1 op 1 ook met mij doen, gaan ze in een groep direct Nederlands praten met elkaar. Ook als ik bijvoorbeeld voor een kamer hospiteer en ze weten dat ik Engels spreek. Het maakt me heel gespannen. Ik vraag me bij iedere situatie af: hoe gaan ze me behandelen?

Een Indiase deelnemer zegt weer een heel andere ervaring te hebben. Hij kwam negen jaar geleden in Amstelveen wonen en kreeg veel hulp van Nederlanders. Hij merkt dat het veel moeilijker is om met mensen van andere nationaliteiten te integreren dan met Nederlanders.

Met wie zou u willen praten als u te maken hebt met discriminatie? Kies er maximaal 3. Who would you like to talk to if you feel discriminated against? Choose a maximum of 3

EEN KWESTIE VAN GEVOEL

Het is tijd voor de volgende vraag. Die luidt: **Met wie zou u willen praten als u te maken heeft met discriminatie?** Daarbij kunnen de deelnemers meerdere antwoorden aangeven.

Een grote meerderheid geeft aan in ieder geval met een familielid of vriend erover te willen praten. De helft zegt ook naar een meldpunt voor discriminatie te willen gaan.

Iemand die voor het meldpunt koos, geeft een toelichting: Als je het meldt, komt er meer bekendheid over in de samenleving. Dan kun je er ook iets aan doen. Een andere deelnemer zegt: Discriminatie begint bij jezelf, het is een kwestie van gevoel. Ik zou ook kiezen voor een meldpunt, omdat je daar wellicht professionele hulp kunt krijgen, die het gevoel van discriminatie wegneemt. Je familie en vrienden zullen je gevoel van discriminatie alleen maar beamen.

De gespreksleider vraagt of je dan niet iets aan discriminatie moet doen? Jawel, antwoordt de deelnemer. Het is belangrijk om elkaar te respecteren en waarderen. Maar ik hoor hier vanavond alleen maar gevoelens. Die zijn van jezelf. Een psycholoog zou je daar beter in kunnen begeleiden.

Een andere deelnemer zegt het niet eens te zijn met deze visie. Want soms kan discriminatie echt veel impact op je leven hebben. Neem discriminatie op het werk, of het voorbeeld van de Indiase vrouw die op straat werd belaagd. Dat kun je niet afdoen als 'een gevoel'.

WANNEER DISCRIMINEERT IEMAND?

De discussie gaat over op de definitie van discriminatie. Want wanneer is er nou eigenlijk sprake van discriminatie? zo vraagt een deelnemer. Een ander valt hem bij: Ik ben voetbalfan, in het stadion komen vervelende opmerkingen vaak voor en dat is niet oké, dat is een no-brainer. Maar er zijn ook situaties waarin het niet zo duidelijk is. Hoe weet je dan inderdaad of iemand discrimineert?

Een andere deelnemer beantwoordt de vraag: Ik denk dat de ontvanger dat bepaalt. Ik ben zelf ongewenst kinderloos en voel me soms door de samenleving gediscrimineerd, omdat iedereen er altijd maar vanuit gaat dat je kinderen hebt.

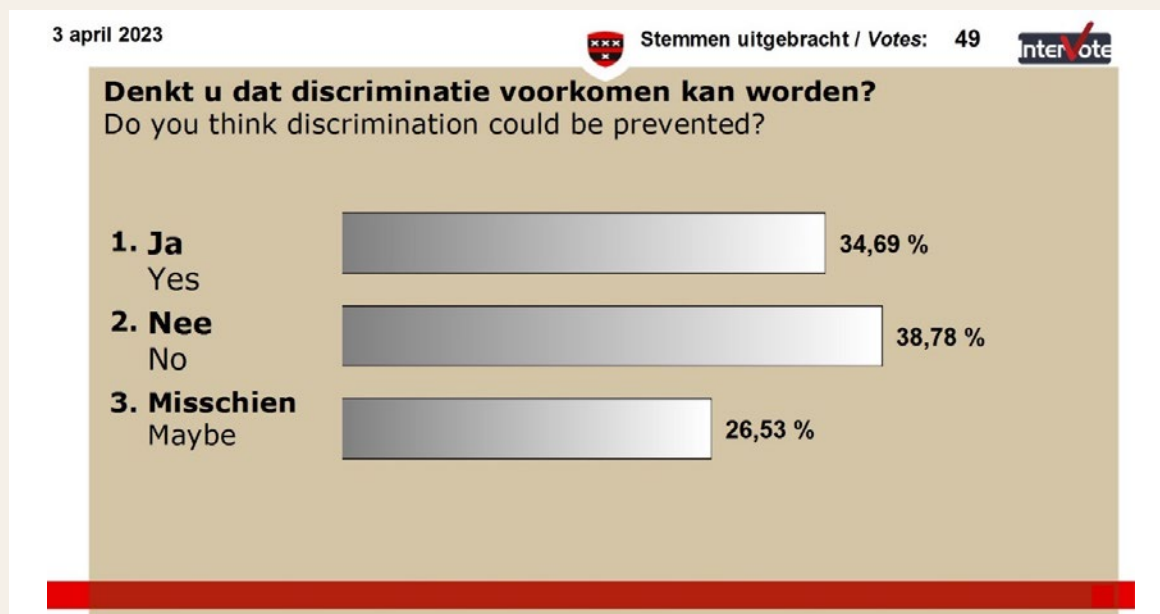
Iemand anders vult aan: Een psychologisch onderzoek waar ik over las liet zien dat mensen onbewust toch discrimineren, ook al denken ze van niet. De meeste mensen willen helemaal niet discrimineren, maar soms doe je het toch onbewust.

De samenleving verandert niet zo snel, stelt iemand anders. Ik heb in vier landen gewoond, het is belangrijk dat je je aanpast. En dat je je geen slachtoffer blijft voelen.

Een deelnemer mist nog een belangrijke antwoordoptie in het rijtje met wie je zou willen praten, namelijk: degene die discrimineert. Als je die persoon vraagt wat zijn bedoeling was, kan er een heel ander gevoel achter blijken te zitten dan bij de ontvanger is

binnengekomen. De deelnemer vervolgt dat ze zelf een mix van verschillende nationaliteiten is. Vroeger werd ze 'poepchinese' genoemd, maar tegenwoordig voelt ze zich niet gediscrimineerd. Ze is gewoon helemaal zichzelf en voelt zich prettig in Amstelveen. Iemand oppert nog dat je mensen anoniem zou

moeten laten solliciteren, dan zou het proces veel beter verlopen. Op de vraag van de gespreksleider of je jezelf dan niet ontkent, luidt het antwoord: nee helemaal niet. Als je niet geprivilegieerd bent door je achtergrond, is het gewoon veel moeilijker een baan te krijgen.

ELKAAR BETER LEREN KENNEN

De deelnemers wordt weer gevraagd te stemmen. Deze keer over de vraag: Denkt u dat discriminatie voorkomen kan worden?

De meningen hierover zijn verdeeld. Als je maar went aan de verschillen, dan verdwijnt discriminatie vanzelf, meent iemand. De Indiase vrouw met de nare ervaring zegt dat ze nog steeds optimistisch is over een betere wereld. We kunnen ons aanpassen aan andere omgevingen, stelt ze. Een andere deelnemer vindt dat meer kennis van andere culturen belangrijk is, omdat dat minder angstig maakt. Op school en bij sport- en jeugdverenigingen zou je dat soort kennis kunnen opdoen.

Iemand die 'nee' heeft geantwoord licht toe: ik denk niet dat je discriminatie kan voorkomen. Van jongs af aan plaats je mensen onbewust in een hokje; je maakt bij alles onderscheid. Daar kun je je bewust van worden, maar het zal nooit overgaan.

Je kunt bijvoorbeeld een voorkeur hebben om Nederlands te praten in plaats van Engels, maar dat wil niet zeggen dat je dan discrimineert.

Een andere nee-stemmer denkt dat we door de sociale media en hun algoritmes in onze eigen bubbels worden gedreven. Het is lastig in een wereld als deze om daar uit te breken.

De niet-Nederlandse student die eerder aan het woord was, vertelt dat hij het grappig vindt dat we hier vanavond met elkaar praten over hoe we discriminatie kunnen voorkomen, terwijl Amsterdam net een filmpje heeft gelanceerd waarin Britse toeristen worden afgeschilderd alsof ze zich vreselijk misdragen.

Tot slot van deze discussie zegt een deelnemer dat onbekendheid met andere culturen ook tot discriminatie kan leiden. Culturele verschillen kunnen irritaties oproepen, waardoor we elkaar minder accepteren.

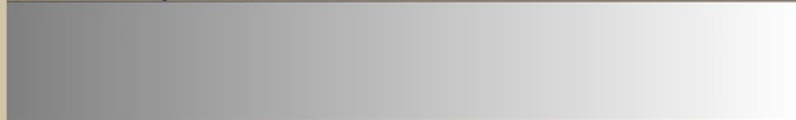
Bent u bekend met het meldpunt MDRA?
Are you familiar with anti-discrimination center MDRA?

Druk 1: Ja / Press 1: Yes

6,38 %

Druk 2: Nee / Press 2: No

93,62 %

MELDPUNT DISCRIMINATIE

We zijn aangekomen bij de laatste vraag van de avond om over te stemmen: **Bent u bekend met het meldpunt MDRA?**

MDRA is het meldpunt discriminatie waar onze regio bij is aangesloten. Een overgrote meerderheid in de zaal geeft aan het meldpunt niet te kennen. Eén iemand kent het omdat ze zich voor haar opleiding in het onderwerp discriminatie verdiept heeft. En één iemand had zich op het stadsgesprek voorbereid door 'zijn huiswerk te doen' (gelach uit de zaal). Op de vraag of ze ook weten wat het meldpunt doet, antwoorden beiden: Ze gaan aan de slag met de meldingen die daar binnenkomen en proberen mensen zo goed mogelijk te begeleiden.

AFSLUITENDE VRAGENRONDE

De gespreksleider benoemt de suggesties die vanavond voorbij zijn gekomen: het goed luisteren naar elkaar, naar jezelf kijken en de ander leren kennen. Ze vraagt of er verder nog suggesties zijn?

De oplossing is dat we elkaar ontmoeten, zegt een vrouw. Want onbekend maakt onbemind. Dit soort stadsgesprekken zijn een heel goed initiatief. Of andere evenementen waarbij mensen écht bij elkaar komen.

Een andere deelnemer sluit zich bij haar woorden aan. Dit soort evenementen zijn er te weinig in Amstelveen, zegt hij, daar zouden er meer van mogen komen (applaus uit de zaal). Zo kom ik ook uit mijn eigen bubbel, vult hij nog aan. Ik heb veel geleerd vanavond. Een andere deelnemer haalt de deelnemer die ongewenst kinderloos is aan en zegt dat mensen met weinig geld ook buiten de boot vallen. Want voor hen is er gewoon geen betaalbare woonruimte.

De gespreksleider vraagt tot slot wie er over dit onderwerp in een kleinere setting zou willen verder praten. Vier mensen steken hun handen in de lucht.

LOTING 3 BUURTBARBECUES

Wethouders Marijn en Floor worden naar voren geroepen om drie lootjes te trekken. De winnaars winnen een buurtbarbecue-pakket. Drie deelnemers nemen hun prijs in ontvangst.

DE GESPREKSLEIDER VRAAGT DE WETHOUDERS TOT SLOT WAT HEN BIJBLIJFT VAN DE AVOND.

Marijn: Amstelveen heeft gesproken. Ik ben echt heel enthousiast, het was een prachtig gesprek. Wat me als mens heeft geraakt is het verhaal over het meemaken van geweld. Dat is zó ingrijpend. Om discriminatie tegen te gaan is het belangrijk om uit je bubbel te komen en contact te maken met anderen, zo blijkt wel. Het meldpunt discriminatie komt hoog op onze agenda.

Floor: Ik wil alle deelnemers bedanken dat ze zich zo hebben opengesteld. Dat is echt hartverwarmend. In mijn studie communicatiewetenschappen heb ik ooit geleerd dat communicatie gaat over een zender, een boodschap en een ontvanger. Die termen kwamen vanavond ook vaak voorbij. Een boodschap kan anders overkomen dan de zender hem bedoeld heeft. Ik geef mijn kinderen altijd een zin uit de Disneyfilm Bambi mee: Als je niks aardigs kunt zeggen, houd het dan voor je. Als we aardig doen tegen elkaar, zal het al een stuk beter gaan in onze samenleving.

De gespreksleider sluit de avond af en nodigt iedereen uit voor een hapje en drankje en gesprekken met elkaar.

TOWNHALL MEETING DISCRIMINATION

Monday April 3rd, P6o Amstelveen

Over 50 Amstelveen citizens are present in P6o. They were randomly selected to participate. Several municipal councilors were present as observers on the last row. Aldermen Marijn van Ballegooijen and Floor Gordon took the initiative to organize this evening; both of them are responsible for the portfolio of Emancipation, Discrimination and Diversity. Carin Tiggeleven is the moderator of this evening.

Amstelveen organizes townhall meetings on a regular basis to hear citizens' thoughts about certain topics, for instance Schiphol airport or housing. These evenings yield important input for new policies. With the townhall meeting tonight, Amstelveen wants to gain insight in people's experiences with discrimination.

INTERVIEW MARIJN VAN BALLEGOOIJEN AND FLOOR GORDON

The evening starts with an interview with aldermen Marijn van Ballegooijen and Floor Gordon. Floor: Amstelveen finds it very important that people can be themselves in our municipality. We have a diverse population and in general a pleasant living environment, but sometimes bad things happen. It is important to openly discuss that. Marijn adds: It is important to keep addressing discrimination. We are very happy you are all willing to have a conversation about this tonight.

Both Floor and Marijn share their own experiences with discrimination. Floor explains how she often

hears prejudices about combining motherhood with a career, and addressed the pay-gap between men and women. Marijn shares an experience where he often felt unsafe while going out as a young gay man, and even witnessed his friend being beaten up because of his sexuality.

Finally, they explain what will happen with the results of tonight. Marijn says the municipality is working on a new Diversity and Inclusion policy, and how everyone's contributions tonight are important in shaping this policy. Floor concludes by inviting people to be open and honest.

SHORT MOVIE

A short movie is shown, portraying different people who share their experiences with discrimination. One participant shares that the movie is very touching. Another participant says that differentiating between people is normal, but racism and exclusion should never be tolerated.

VOTING

The moderator introduces the voting boxes and asks everyone to indicate which age category they are part of. The majority is between 48 and 65 years old. A 22-year old participant is asked why he came tonight: I am transgender and often experience transphobia. I have quite a big mouth, but am also aware of the risk of aggression. So I do not always respond.

EXPERIENCES WITH DISCRIMINATION

The second voting question is: Have you ever felt discriminated against? About half of the participations says yes. Several participants share their experiences. One woman explain that being in a bigger body is not always easy in our society. Another women talks about her Jewish background and how this affected her as a child on a Jewish school. An Indian woman shares a bad experience in which her son was assaulted in the street and the police did not help. Other participants are shocked by these examples. One participant points out the importance of showing empathy for each other and listen to others.

LIVING IN A DIVERSE CITY

The third voting question is as follows: How is your experience living in such a diverse city? About 2 in 3 participants vote 'pleasant' or 'very pleasant'. One participant says she enjoys how people with different backgrounds live in her neighborhood and how everyone is very accepting. Another participant says: more diversity might help in emphasizing the importance of the topic discrimination. A student shares how many Dutch people speak English, but often switch to Dutch in group settings. Finally, a participant mentions that it has been easier for him to integrate with Dutch people, than other nationalities in Amstelveen.

TALKING ABOUT DISCRIMINATION

The next question asks participants to imagine being discriminated against. If this happens to you, who would you like to talk to? The majority indicates they would like to talk to a friend or family member, while many participants also would like to talk to an anti-discrimination center. Participants hope that anti-discrimination centers can provide professional help. A discussion is held about the definition of discrimination: when is it a feeling and when is it really there? One participant finally mentions that it would also be important to talk to the person who discriminated against you.

PREVENTING DISCRIMINATION

Participants are asked to vote again: Do you think discrimination could be prevented? Opinions are divided. Some participants are afraid discrimination will never disappear. Others are more optimistic. One participants says: I believe that learning about other cultures, and embracing differences can be a solution.

ANTI-DISCRIMINATION CENTER

The last question of this evening is about the anti-discrimination center of Amsterdam, which Amstelveen is connected to. Over 90% of the participants is not familiar with this center. One participant who does know the center explains: the center records people's experiences and supports them in the best way they can.

CONCLUSION

To mark the end of the evening, participants are asked for their final suggestions. One participant says: we do not have enough events like this in Amstelveen, we should do this more often! He receives a round of applause from others.

Three participants win a neighborhood BBQ through a lottery. Finally, the aldermen are asked to share what they will take home from this evening. Marijn says: Amstelveen has spoken. I am very excited about this evening, we had a beautiful conversation. The anti-discrimination center will be high on our agenda. Floor agrees and thanks everyone for sharing their stories. She concludes with a quote from Disney movie Bambi: If you can't say something nice, don't say nothing at all.

Everyone is invited for a drink and a bite.